

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2024. gada 17. jūlijā

Senāts šādā sastāvā: senatores Inguna Radzeviča, Sandra Kaija, Anita Poļakova,

iepazīnies ar Austrumzemgales prokuratūras prokurores Svetlanas Rulles kasācijas protestu par Zemgales apgabaltiesas 2024. gada 13. februāra spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Prokurore kasācijas protestā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai, norādot, ka apelācijas instances tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 128. panta, 511. panta otrās daļas, 512. panta un 564. panta ceturtais daļas pārkāpumus, tādēļ kļūdaini atzinusi, ka apsūdzētā /pers. D/ nodarījumā nav viņam inkriminētā Krimināllikuma 260. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma objektīvās puses. Apelācijas instances tiesa nepamatoti atzinusi, ka apsūdzētā /pers. D/ darbības nav cēloniskā sakarībā ar notikušo ceļu satiksmes negadījumu, tādējādi faktiski atsakoties izvērtēt lietā iegūtos pierādījumus, kas apstiprina apsūdzētā /pers. D/ vadītā transportlīdzekļa /Nosaukums A/ kustības ātruma pārkāpumu, proti: 1) eksperta atzinumā Nr. 20-370 secināto, ka gadījumā, ja automobiļa /Nosaukums A/ vadītājs, braucot ar maksimālo atļauto braukšanas ātrumu apdzīvotā vietā – 50 km/h –, noreagētu uz bīstamību tur, kur viņš noreagēja ceļu satiksmes negadījuma brīdī, un automobiļs /Nosaukums B/ pirms sadursmes brauktu tieši tāpat, kā redzams videoierakstā, automobiļa /Nosaukums A/ vadītāja ātruma pārsniegšana būtu jāsaista ar ceļu satiksmes negadījuma rašanos; 2) ekspertu /pers. E/ un /pers. F/ secinājumus, ka pirms sadursmes apsūdzētā /pers. D/ vadītā transportlīdzekļa kustības ātrums bija 78–81 km/h, kas būtiski pārsniedz atļauto braukšanas ātrumu apdzīvotā vietā un ietekmēja vadītāja spēju laikus pamanīt un reaģēt uz šķēršļiem uz ceļa. Turklāt apelācijas instances tiesa: 1) nemotivēti piešķīrusi augstāku ticamību liecinieku /pers. G/, /pers. H/, /pers. I/ un paša apsūdzētā /pers. D/ liecībām nekā ekspertu atzinumiem un ekspertu liecībām par /pers. D/ vadītā transportlīdzekļa /Nosaukums A/ kustības ātrumu pirms sadursmes; 2) nav ņēmusi vērā, ka transportlīdzekļa /Nosaukums B/ vadītājam /pers. J/ bija tiesības uzskatīt, ka /pers. D/ brauks ar atļauto braukšanas ātrumu – 50 km/h –, un tādējādi turpināt kustību, jo Ministru kabineta 2015. gada 2. jūnija noteikumu „Ceļu satiksmes noteikumi” (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 206. zīme „Dodiet ceļu” paredz pienākumu pārliecināties par satiksmes drošību un par to, ka netiks apdraudēti citi satiksmes dalībnieki, nevis apstāties pirms izbraukuma uz šķērsojamo ceļu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Savukārt Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmā daļa noteic, ka nolēmumu tiesiskumu kasācijas kārtībā pārbauda tikai tadā gadījumā, ja kasācijas sūdzībā vai protestā izteiktā prasība pamatota ar Krimināllikuma pārkāpumu vai Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu.

Apelācijas instances tiesa, atceļot pirmās instances tiesas notiesājošo spriedumu un taisot lietā attaisnojošu spriedumu, argumentēti atzinusi, ka apsūdzētā /pers. D/ nodarījumā nav Krimināllikuma 260. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva objektīvās puses – cēloņsakarības starp apsūdzētā darbībām, ceļu satiksmes negadījumu un tā sekām.

Apelācijas instances tiesa secinājusi, ka pirmās instances tiesa, atzīstot apsūdzēto par vainīgu inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā, nav izvērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus to kopumā un savstarpējā sakarībā, proti, nav izvērtējusi otra ceļu satiksmes negadījumā iesaistītā ceļu satiksmes dalībnieka – transportlīdzekļa /Nosaukums B/ vadītāja /pers. J/ – rīcību. Savukārt lietā iegūtie pierādījumi, tai skaitā negadījuma vietas apskates protokolā un videoierakstos fiksētās ziņas, nepārprotami norāda, ka ceļu satiksmes negadījumu, kura rezultātā no gūtajiem miesas bojājumiem iestājusies /pers. J/ nāve, izraisīja fakts, ka transportlīdzekļa /Nosaukums B/ vadītāja /pers. J/, izbraucot nevienādas nozīmes ceļu krustojumā no mazāk svarīga ceļa uz galveno ceļu, neievēroja Ceļu satiksmes noteikumu 206. zīmi „Dodiet ceļu”. Prokurore kasācijas protestā nav norādījusi argumentus, kas ļautu apšaubīt šādu apelācijas instances tiesas atzinumu.

Pretrīji kasācijas protestā norādītajam apelācijas instances tiesa nav atstājusi bez ievēribas ekspertu atzinumus Nr. 19-696, Nr. 20-370 un Nr. 21-987 norādītās ziņas un ekspertu /pers. E/ un /pers. F/ tiesas sēdē sniegtās liecības par to, ka apsūdzētais nav ievērojis atļautā braukšanas ātruma ierobežojumu, bet atzinusi, ka šīm ziņām nav izšķirošas juridiskas nozīmes, jo ceļu satiksmes negadījumu izraisījis tieši /pers. J/ pieļautais Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums – ceļa nedošana vadītājam, kuram ir transportlīdzekļa kustības priekšrocība. Apelācijas instances tiesa norādījusi, ka, izlemjot jautājumu par personas vainīgumu vai nevainīgumu inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā, ir jāizvērtē visi lietā iegūtie pierādījumi to kopumā un savstarpējā sakarībā, un nevienam no tiem, arī ekspertu atzinumos ietvertajām ziņām, nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe, salīdzinot ar pārējiem pierādījumiem. Savukārt no lietā iegūtajiem pierādījumiem izriet, ka apsūdzētajam /pers. D/ inkriminētie Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumi, tajā skaitā iespējamā braukšanas ātruma ierobežojuma neievērošana, nav tiešā cēloniskā sakarībā ar ceļu satiksmes negadījumu.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka prokurores kasācijas protestā ietvertās norādes uz apelācijas instances tiesas pieļautajiem likuma pārkāpumiem, atceļot pirmās instances tiesas notiesājošo spriedumu un taisot lietā attaisnojošu spriedumu, kopumā ir pamatotas ar lietā iegūto pierādījumu subjektīvu vērtējumu, faktiski pauž protesta iesniedzēja neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījis apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērstas uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas lēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.¹ panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Radzeviča

S. Kaja

A. Poļakova